

ELS OBLIDATS

Els oblidats, sens dubte dins de l'educació, inclús dins de l'educació especial, són tots els nins i nines anomenats marçats, i que sofreixen alguna d'aquestes situacions o parelles: Problemàtica familiar, orfes, fills de mare fadrina, problemes de conducta (lleugers o greus), caracterials, etc.

El tipus d'activitat o centre que fins ara es fa càrrec de tota aquesta problemàtica, tè a Mallorca les mateixes estructures que en el segle passat. Hi ha hagut alguna reforma destacable, però aquesta ha estat més de muntatge extern que no de fons. Cal distingir aquí els tipus de centres depenents d'institucions privades, o els que depenen d'organismes oficials.

Les institucions privades, en la majoria dels casos, depenen directament o indirectament de l'eglésia o de congregacions religioses. D'aquests poder afirmar que tenen actualment prou interès, i és constant la seva lluita per aconseguir unes condicions dignes amb les quals afrontar la realitat que tenen a dins ca seva, i donar respostes a les necessitats reals de la gent a que atenen. Ara bé, la lluita només ha començat, cal dar-li molta més força.

Les estructures d'aquestes cases necessiten una renovació quasi total en molts de casos. Però ¿com poden fer-ho en les condicions econòmiques de misèria amb que subsisteixen? ¿De quina manera poden contractar personal preparat i especialitzat? El treball per bona voluntat, per "caritat", no es pot permetre; i viure de llimosnes tampoc aquest temp ja ha passat.

El centres depenent d'organismes oficials provincials, si bé són els millors dotats en quant a estructura externa es refereix, manquen d'una infraestructura que els permeti dur a terme la tasca per a la qual estan muntats, fins a les darreres conseqüències. Per les seves possibilitats, a la vista dels mitjans de què disposen, aquests haurien d'esser els que realitzassin una labor quasi bé revolucionària; però es queden frenats per anacròniques estructures i postures, moltes de vegades només personals, que fan que la tasca quedi totalment estancada. Per tot això, aquests centres tenen una forta insuficiència d'organització pedagògica i tècnica eficaç a quasi bé tots els nivells; des de la direcció (inoperant en la majoria de casos), fins a tot tipus de personal. i si tenen el personal, aquest o bé no està especialitzat, o no té la suficient autonomia o costat per tirar endavant com caldria.

Allò que sí que tenen aquestes cases són doblers, però en molts de casos no poden desenvolupar una administració autònoma a cada centre, que permeti una més adequada utilització dels mitjans disponibles.

Per a aquests organismes, és encara ben clar que l'atenció a aquesta gent menuda és

"BENEFICIENCIA"; No veuen que això és justícia social, i que és un dret fonamental del Nin, sigui quina sigui la seva procedència= neixament, grup ètnic, estat psíquico-fisiològic, etc.

La gran majoria d'aquests nins i nines passen per mans del Tribunal de Protecció de Menors. La tasca d'aquests organismes està prou demostrat per tot arreu i concretament a Mallorca, que és totalment anacrònica i ineficaç.

Els menors arriben als centres on hi ha una plaça buida, sense cap casta de diagnòstic psicològic o sociològic, L'adaptació del nin a partir de l'internament haurà d'esser forçosa, tant per part d'ell com del centre.

Apart d'aquest greu problema de deficiència d'informació per part del Tribunal, els centres es veuen obligats a haver de resoldre totes les necessitats vitals del nin (alimentació, vestit, escola, neteja, atenció mèdica, temps lliure,...) amb la quantitat de CENT VINT pessetes per al.lot i dia. Com es pot veure, aquesta és una quantitat de misèria. Els centres són els primers que en toquen les conseqüències. Adonant-se d'això, duen més d'un any reivindicant una quantitat mínimament de justícia (260 ptes), -les quals són també insuficients-. La resposta ha estat que s'ha de resoldre a Madrid perquè a Mallorca no hi ha doblers. I això que l'anterior president del Consell superior de Protecció de Menors ha tornat al Ministeri de Justícia la quantitat de Mil Cent Milions de pessetes que (?) "sobraven". I nosaltres ens demanam: ¿Com poden faltar doblers a L'Ogra de Protecció de Menors a Mallorca, si el seu pressupost es basa sobre el cinc per cent dels espectacles públics, i Mallorca no és precisament un lloc pobre en aquest sentit?.

Tota aquesta problemàtica necessita alternatives noves per poder tirar endavant. Els menors inadaptats no tenen perquè esser-ho, són fruit d'una societat malalta, dividida en classes, on domina el consum, la competitivitat..., per tant, la mateixa societat és la responsable. Ells, els OBLIDATS, ELS FILLS DEL CARRER, tenen un lloc a ocupar però no un lloc "especial", sinó el que els correspon per dret.

No ha menester "escoles especials", on encara els marginam més.

No ha menester macro-centres d'internament, llocs on reproduim els asils d'abans, o els mantenim.

No reclamen, "Caritat" o "Beneficiència", sinó el dret com a ciutadans que tots tenim, per tant, dret a la vida, a l'educació, a la participació, dret a poder dir la seva paraula, a esser escoltats,

Però ens demanam: ¿Estam preparats per esser interpel.lats per ells?.